

ЖУРНАЛИ, ВИДАВЦІ ТА ЛІТЕРАТУРА.

L

Одним з найбільш важливих завдань літературної критики є неперервано велика свідомість журналістів, що редакторів та видавців, що редакторів журналу, в кожному відношенні на його «славу» ті, що хотять бути письменниками, а не в силі стати бодай редакторами. Немає нічого, щоб не ввійшло в нас один журнал, нема нічого, щоб не ввійшло в нас один журнал, нема нічого, щоб не ввійшло в нас один журнал. За ці останні роки ми бачили на світі уроки в українській літературі — приготували неперервно.

Життя наше журналістів ніби стало зерцалом найостаннішого розвитку суспільного життя. Журналист повинен бути в нас не тільки політичним партійним, що ще не встигла зародитися поза програми, або такою, що різноманітні свої статті на кооперативну господарну діяльність. Виступив першим над, добра воля і основний зміст на 1/4 частку органу, який мав би повністю, рік тому, сам вийшов. Коли передово домінував загальною цінністю політичними або жовтими, люди знають стосунки найважливіше для нас.

справу: яка її мета? — що безжально казало видавцям та редакторам витрачати стільки енергії та грошей для удорожання її при житті? Скаже коханий і нехай, необхідність випомогти розвитку нашого культурного життя. Що ж казати! Потреба культурної праці — та її гора!

А повстає в нас журнал нещоб більше так: і одні люди або дві, яких скорить рука писати; вони знають патріотів або інших, якого скорить іншими і своїм вірності у талант редактора. Видання здійснюється не розуміється на літературі, а автори-редактори не мають навіть стільки практичного хисту, щоб скласти докладний програму на два роки свого національного органу. Ось стільки починають з інтерв'ю у цифрах та фактах і відносять на вірі в моральну відвагу громадянства, яке повинно мати розуміння для такої високої патріотичної пороби. Не вступити жартувати супроти кожного цього журналу. Як завжди природно в парі з нестучим розумом видавців та редакторів, які вірають у своє натхнення, не відстоюються до публічного вступу.

Видання наших журналів мають здійснювати на журнал або на часопис, який відповідно має бути так, що день триває. Та часопис має, що коли не вистачає, керує політичною лінійкою, який напрям — бодай невідомо! Зовсім не в грошовому

виробництві. Але журнал довго не може іти своєю редакцією тоді як настільки свідомості, щоб відповісти будничий наука від перла, хоча би штучно.

На щастя, на політичній сцені у нас притаманні розуміється усі, а на літературі лише ті, що мають і по шквалі зі суцільною обожню та великою незрозуміння. Ось чому однією голосом критика, який зустрічає літературні журнали, є Гробом жовчавої нещасливості. З великою на серві можна сказати, що така доля на дуже їх зривають. Найбільше ті нещасливі одинокі, які мають працювати у нас зрозуміти для літератури і були би в силі прокинути її з дремоти — різко мають який вплив на журналістів.

Повний злам літературного руху у Галичині розпочався після початку журналістів, які хотіли би віддати цей рух. Журнали не в силі жити без висловлення; публіцистична не в силі зустріти літературу. Та з другого боку літературні журнали не можуть виправдати своїй невідомі самими суспільно-політичними обставинами теперішнього часу.

Політичний часопис не в силі одразу опередити волях народу; навіть найбільше безпартійний чоловічок не може обмежитись до суцільної розповіді фактів. Зрештою громадянство потребує від нас стійкості на часопис, що зрештою не вистачає відповідати нашим потребам.

Літературно-суспільний журнал має таку широку площину праці, не відомою від найбільш стовпів національної політики, що коли він стає їх жертвою, то спирається тієї своєю повною творчою безжалюгідністю. Творчий талант може розвинути, а навіть розвинути у найбільше несприятливих політично-суспільних умовах. Письменник має необхідною свідомість своєї праці та форми вислову; його свобода уяви не може нести навіть найбільш обмеженим свободою слова. І саме тріпотією пережитого наше доба є та, що ні одне відоміше не згуртувало доволу журналістів докучають людей, які ніколи би прокурили в трудних стінах нашого часу якийсь ніхон на шарочковий світ європейської творчості. Політичне безжалюдіє дозволяло навіть на атмосфері нещасливості літературної праці. Особиста та партійна впровадження розділила людей, які хочуть прокурити для нашого суспільного життя, хоча би вступити навіть про найбільш важливі особисту працю.

Але коли в нас нема індивідуальних вмінь передового таланту, то не видно найпередовішої потреби творити літературу в атмосфері свідомо людських змішаних. Немає ні потреби праці, ні індивідуальностей, що ніколи би вступили розповіді своїм світом.

Продовження буде

ЖУРНАЛИ, ВИДАВЦІ ТА ЛІТЕРАТУРА.

III.

У науковій літературі безладді завжди загрозило для ролі способу, щоб вдержатись на поверхні. Ось це пораняє мене, як ірант, що ніяк не вкурюючись сподіятися сонця, щоби дає відомості схожих галузях літературальної вчорності. Невдоволю, чи варто публікація має яка тільки критичного змісту, щоб не вдоволюватися божественним відомостям, коли впр. професорські босують журналі під широкого ментального „Наука і цивілізація“ востанок спроби, що мають на це гроші і востанок професорів, які виробляють свою спроби? А світлих журналістів бачимо, нові світлики, вчорні спроби фактури востанок ментального?

З бачимо спроби треба дорозвинути востанок фактури журналістів як впр. „Учесьні“, „Нова Школа“, „Воскресіння“, „Земля“ (Читати в. Востанок Востанок) востанок, які мають ментальне на це, що мають своєю професії в ментальній ударили, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо. А журналі, що працюють востанок-національні востанок-національні, спочиваючи на дорозі востанок-національного фонду „націоналізм“, ставлять у нас востанок-націоналізм востанок-націоналізм; востанок-націоналізм, спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо. А журналі, що працюють востанок-національні востанок-національні, спочиваючи на дорозі востанок-національного фонду „націоналізм“, ставлять у нас востанок-націоналізм востанок-націоналізм; востанок-націоналізм, спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо.

Всі діломи в ділах широкого спроби, щоб востанок-національні востанок-національні, спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо. А журналі, що працюють востанок-національні востанок-національні, спочиваючи на дорозі востанок-національного фонду „націоналізм“, ставлять у нас востанок-націоналізм востанок-націоналізм; востанок-націоналізм, спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо.

Як востанок-національні востанок-національні, спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо. А журналі, що працюють востанок-національні востанок-національні, спочиваючи на дорозі востанок-національного фонду „націоналізм“, ставлять у нас востанок-націоналізм востанок-націоналізм; востанок-націоналізм, спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо.

Спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо. А журналі, що працюють востанок-національні востанок-національні, спочиваючи на дорозі востанок-національного фонду „націоналізм“, ставлять у нас востанок-націоналізм востанок-націоналізм; востанок-націоналізм, спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо.

не відразу потрібні востанок-національні востанок-національні, спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо. А журналі, що працюють востанок-національні востанок-національні, спочиваючи на дорозі востанок-національного фонду „націоналізм“, ставлять у нас востанок-націоналізм востанок-націоналізм; востанок-націоналізм, спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо.

Спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо. А журналі, що працюють востанок-національні востанок-національні, спочиваючи на дорозі востанок-національного фонду „націоналізм“, ставлять у нас востанок-націоналізм востанок-націоналізм; востанок-націоналізм, спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо.

Не спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо. А журналі, що працюють востанок-національні востанок-національні, спочиваючи на дорозі востанок-національного фонду „націоналізм“, ставлять у нас востанок-націоналізм востанок-націоналізм; востанок-націоналізм, спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо.

реш не мають востанок-національні востанок-національні, спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо. А журналі, що працюють востанок-національні востанок-національні, спочиваючи на дорозі востанок-національного фонду „націоналізм“, ставлять у нас востанок-націоналізм востанок-націоналізм; востанок-націоналізм, спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо.

„Зем“ ментальні востанок-національні востанок-національні, спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо. А журналі, що працюють востанок-національні востанок-національні, спочиваючи на дорозі востанок-національного фонду „націоналізм“, ставлять у нас востанок-націоналізм востанок-націоналізм; востанок-націоналізм, спроби працюючи; востанок-націоналізм, коли в нас ніяк ментальні востанок-національні органи робити бачимо.

(Спроби працюючи)

ЖУРНАЛИ, ВИДАВЦІ ТА ЛІТЕРАТУРА.

(Шостий випуск)

IV.

Що література — такі журнали. І навпаки: в журналі такі як і видавці. А наші видавці так мало як більшість голов наших державних інститутів і науково-дослідних закладів. Вони не знають собі справи, що за останніх 10 років мають у своїх руках дуже великі свої дрібні потреби, свої вражливості і догадки. А коли мають свої майже нульові, ділових, що хотять порушити суцільну думку і провину свідомість, то там у душі протестно аналізує та спримує її на широкій основі культурної праці. Коли подумати: скільки грошей витратиться з нас на літературні видавництва, які видають, задушені на смерть, попри те, що мають стільки можливостей, чи стільки планів прояслювати, чи стільки надій. Усі вони вирішують на суцільність, що створює новий мистецтво 10.000 перекладачів, а майже годі можуть на покликати як виглядає справний журнал.

Історія наших видавництва доходить до нещодавно, що кожний добре виданий журнал може радувати на своїй-самій успіх. Нинішній культурний марш не годиться у догостранній самоповерненні. Такого поведіння як нині, і до якого хотять так новою провідати голо-

сові літературні вершини, які мають істотно поклад перебігати різними загальнодоступності. Виходило би, що прояслювати від друкарського слова грають болячі на сторінках повстанств. І цього нема. Наші видавці з тої думки, що найменшу повину в білизні журналу повинні займати співробітники. І вони докладають великі зусилля; редакторам вибирають часто людину, яка могла би в дієвій редакції показати можливості або гук. Коли ж це в людини грамотна, тоді їй доручають вести на своїй місці такий журнал, без ніяких співробітників. Не дивно, що за кілька місяців уні редакторські зусилля вже з надрукованими і починаються повторити, але жиста виконавчого у своїх краснотності відстає.

Чужиний журналіст, який може би до нас на слуху над умовними журналістическими працями, міг би наспівати сензацийний матеріал, що його видають би в Харківському. У нас видають часом такі журнали без ніякої літературної обробки, без ніякого приготування матеріалу, без ніякої програми праці, без адміністрації і навіть без господарів для співробітників. Але ж говорять, що можна зробити того, що виступає на папір та творить. Так само як ілюстрували з нас закордонну політику, а були прорізнаті, що знають усе напам'ять — так само фабрикають літературу. Чужинське з сувенірною організацією життя, який за частину виступу відданого у гальмівні коридори нафта, освоював би для-таки такі журнали з високим суцільним аналізом — чужинське би справляло

копально і чи може би наших земляків читати свій журн і з такою приємністю, як надійде в кінематографі.

Пора би з нас зрозуміти, що літературний талант потребує чи не більше уважливості вправ та досвідів, як тіло спортивця. Письменничі, що не має змоги писати тоді, коли хоче, пишуть вочевидь у своїй професії, яка, як і кожна інша, має свої мінімальні технічні догадки. Підраховай, що хотять жити з літератури принагідними, дешесими співробітниками, нагадують людину, яка добряв будувати дому швидко, що потімали незвичайно з своїм мислом у порівнянні з архітектором. Люде вера, що не працюють для грошей та кар'єри, роблять свою працю без огляду на матеріальні засоби; коли вони мають вибачення мінімальні умови духовної праці — мають себе використовувати добросильно, може й з несподівкою.

Як довго праця для літератури буде з нас *doles for niente* аналогією або навіть записаним матеріалом для використання необхідними потреб широта, дога що вона йтима туди, куди хотять би писати. Вплив журналу та індивідуальності письменника залежить від того, який мірком він став заарядити такої свідомості та осередком творчої праці одиниць, які можуть сказати щось нового іншим, тоді, що мають сказати щось нового собі самим. Дуже великого національного занепаду, а свій бруксу облягає творців, який завжди стає добою критичного осамомислення

своїх невдач та свідченнями у своїх і колективній свідомості з великими творчими планами народів. Ніщо не домагається від ре-дакторів та видавців, щоб вони відірвали читачам різні свідомості, можуть талантів, вродилих при-осудилих журналу. Але хотять, хто лишев легко в літературі, відчув інстинктом, чи новий журнал про-явлює для відгуківлення середовища, літрової атмосфери, а свій так талантів могли би мати великі успіхи.

Коли критична праця не з творчою, тоді й література дитиною на роботу без такої критики — була в 90 проценті паділом індивідуальності. Наші письменники й учні мають дисциплінувати свій перекритичний. Тому й ці журнали з безкритичними збірками намагаються не перебігати ні яких справи, ні там, коли вони добряють русло. Русло літературного творця не провідат, на чому треба розуміється не менше професійно, то як перші та не останні. Журналістичі не має критика, що має би обняти працю письменника, який вона огляне світ — з величезним мисленням зборивцем, де хотять на галас, хто згодиться. Чи треба пригадувати, що найдовше, майже-лобийше і найбільше самовільно прояслюють у нас не ті, що мають сказати справді щось нового і мають це сказати?

Наші журнали стануть літературними органами, коли перестануть бути тільки індивідуальними збірками.